Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Конгрес Українських Націоналістів

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 25 листопада 2008 року № 48 (264)

УКРАЇНА ПАМ'ЯТАЄ – СВІТ ВИЗНАЄ

СВІЧА ПАМ'ЯТІ

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Дещо непривітною й холодною видалася минула субота – на світанку почав падати на землю лапатий сніг, що, перетворюючись у дощ, додавав ще більше жалю, суму й скорботи учасникам масових заходів з ушанування пам'яті мільйонів невинно убієнних українців, які 75 років тому стали жертвами штучного мору, влаштованого злочинною комуністичною системою Радянського Союзу.

Багато людей у цьому вбачали закономірність – мовляв, це жертви тоталітаризму повертаються у вигляді сніжинок на рідну землю...

...До належного пошанування своїх співвітчизників, загиблих від голоду у далеких і страшних 30-х роках минулого століття український народ пройшов непростий і тривалий шлях. За радянських часів одна лише згадка про цю трагічну сторінку нашої історії нещадно каралася. І лише з появою на політичній мапі світу незалежної України сучасне покоління українців довідалося про страшний Голодомор і вжахнулося від його масштабів.

Наш святий обов'язок – донести правду про страхіття безкровної війни до нинішніх поколінь народу, всієї світової спільноти, зробити все, щоб подібне не повторилося в майбутньому.

До честі Президента України Віктора Ющенка, у цьому напрямі він працює невтомно і послідовно. І його одержимість, особливо в останній період, прилучення до цієї важливої й відповідальної справи учених-істориків, засобів масової інформації, усіх свідомих українців заслуговують на повагу.

Апогеєм цієї напруженої й копіткої праці і стали заходи, що пройшли 22 листопада ц. р. не тільки в Україні, а й далеко за її межами, повсюди, де мешкають наші співвітчизники.

Зокрема, у столиці – місті Києві вранці за участю Президента України Віктора Ющенка відбулася панахида та молитва "Зі святими упокій..." за жертвами Голодомору 1932–1933 років, яку провели спільно в Софійському соборі представники усіх релігійних конфесій України.

Після цього у рамках вшанування 75-х роковин Голодомору в Україні відбувався Міжнародний форум "Народ мій завжди буде!". У заході взяли участь Президент України Віктор Ющенко, Президенти Грузії Михаїл Саакашвілі, Латвійської Республіки – Валдіс Затлерс, Литовської Республіки – Валдас Адамкус, Республіки Польща – Лех Качинський. Всього на форумі були представлені делегації 44 держав світу, а також міжнародні організації – Європейський парламент, ЮНЕСКО, Парламентська асамблея Ради Європи.

Перед учасниками дійства виступили президенти України, Грузії, Латвії, Литви і Польщі.

Звертаючись у своєму виступі до присутніх, Віктор Ющенко, зокрема, сказав: "Сьогодні нас об'єднала пам'ять про одну з найбільших катастроф в історії людства і житті України – злочин геноциду-Голодомору на нашій землі. Голод був вибраний як знаряддя упокорення Українського народу. Метою було знекровити Україну, підірвати її сили і таким чином усунути можливість відновлення державності".

Таким методом було безжально згублено мільйони невинних людей, половина з яких – діти. Одночасно винищувалася інтелігенція, письменники, науковці, вчителі, священики – усі, хто міг чинити найменший інтелектуальний опір.

Перші спроби донести до світу слово правди про Голодомор зробили в 30-ті роки британські журналісти Гарет Джонс і Малкольм Маггерідж, інші дослідники, дипломати, люди доброї волі з Британії, Німеччини, Італії, багатьох інших країн.

Супроти цих, на жаль, поодиноких дій Радянський Союз у звиклий спосіб організував пропаганду та дезінформацію, яку найяскравіше засвідчили піднесені репортажі Уолтера Дюранті, згодом лауреата Пулітцерівської премії.

"Наш голос, наш біль, наш крик світ не почув. Ми будемо завжди пам'ятати всіх праведників, хто постав на захист України, – наголосив Віктор Ющенко, зазначаючи, що тепер зусилля із донесення правди про цю трагедію української нації почуті світом.

Закінчення на 2-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ
ПРЕЗИДЕНТА ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ З НАГОДИ 75-х РОКОВИН ГОЛОДОМОРУ 1932–1933 РОКІВ

Вельмишановний Український народе.

Високодостойні гості.

Дорогі співвітчизники.

75 років. Повний вік нормального людського життя. Вік, що міг бути призначений для щастя, для сліду на землі, для продовження роду і життя.

Зі спогаду із села Савинці на Київщині – "У сім'ї Танчика Василя померли він сам і його дружина, а їхня маленька грудна дитина ще була жива, горнулась до маминих грудей. То це дитинча також забрали на цвинтар і вкинули в яму, воно ще якийсь час сиділо в куточку ями, поки його не засипали землею...".

XX століття. Серце Європи. Чорною землею засипано людське життя, наше життя, українське життя.

Коли, Український народе, перетворились Твої зорі на гіркий і чорний полин?

Чотири, три століття до цього?

Коли Твої зорі, Твої очі, Український народе, стали чорними дірами?

Вісімдесят років тому? Сімдесят п'ять тому? Шістдесят п'ять? Слідом за втратою держави, голодоморами, війнами?

Немов в об'явленні Івана Богослова, у чорних апокаліптичних зорях поглинуто біблейську третину нашої душі, роду, землі, життя, нашої пам'яті.

Чи усвідомлюємо ми вагу цієї втрати? Чи усвідомлюємо свою відповідальність? Чи усвідомлюємо, що тут першопричина нашого нинішнього буття?..

У моєму слові – не печаль і не тризна.

У моєму слові – національний біль.

У моєму слові – сила великого народу.

Цей день об'єднує мільйони. А отже, смерть відійшла.

Ми – живі. Ми – держава. Ми перемогли.

Ми подолали зло.

Сьогодні Україна і світ вшановують 75-ті роковини найжорстокішого злочину, вчиненого проти нашого народу, – Голодомору 1932–33 років.

Сьогодні, на Дніпрових схилах відкриваємо національну святиню – Меморіал пам'яті жертв геноциду.

Через 75 років нація і держава віддають борг загиблим нашим братам і сестрам.

Я вдячний усім співвітчизникам і світовому українству, які шукали і відновлювали правду про Голодомор. Я закликаю вас не зупиняти цю благословенну працю.

Я вдячний главам держав, парламентам та урядам, міжнародним організаціям і громадськості за братню солідарність з нами.

Ми повертаємо собі і світу знання про пережиту нами, одну з найбільших катастроф в історії людства.

Її масштаб – немислимий, незліченний.

У пік Голодомору на нашій землі щодоби помирало 25 тисяч осіб.

Терор голодом в Україні був чітко спланованим актом геноциду. Це – очевидний факт.

На відміну від інших регіонів СРСР, в Україні у людей вилучали все до крихти.

Територію України і Кубані, де проживала більшість українців, оточили війська, щоб добити найменшу надію.

У справі України Сталін мав на меті одне: упокорити селянство, знищити провід нації і зламати хребет українства – найбільшої іншоетнічної частини імперії і найбільшої її потенційної загрози.

Переді мною – документ доби. Це – запис акта про смерть Андрія Остапенка від 13 травня 1933 року. "Причина смерти – зазначити докладно: українець".

А далі – чисте поле. Як писав італійський консул у Харкові Серджіо Граденіго, "колонізація змінить етнографічну природу України. Можливо, в дуже близькому майбутньому не доведеться більше говорити ні про Україну, ні про український народ...".

Україна вижила. І Україна перемогла.

З братньою шаною і співчуттям схиляємо голову перед всіма, хто, як і ми, постраждав від сталінського режиму, – росіянами, білорусами, казахами, кримськими татарами, молдаванами, євреями і десятками інших націй.

Закінчення на 2-й стор.

З не меншим болем згадуємо політику морального нейтралітету і невтручання, якої дотримувалися у ті роки провідні країни світу. Саме тому з надією і вірою у справедливість ми сприйняли той факт, що нинішня світова хода українства на вшанування пам'яті про жертви Голодомору почута міжнародною спільнотою. Ми вдячні світові за солідарність і підтримку".

Від імені Української держави Президент висловив вдячність усім державам і міжнародним організаціям, які визнали Голодомор 1932–1933 років актом геноциду, засудили його як злочин проти людськости і вшанували мільйони невинних жертв.

СВІЧА ПАМ'ЯТИ

Президент також подякував усім церквам та релігійним громадам, які сьогодні разом з Україною. Особливу вдячність він висловив Вселенському патріархові Варфоломію І та Папі Римському Бенедикту XVI, які, вшановуючи пам'ять жертв Голодомору, разом із своїми вірними молитовно приєднуються до поминання невинно убієнних.

Зокрема, Віктор Ющенко процитував звернення з нагоди 75-ї річниці Голодомору Його Всесвятости Варфоломія І: "...жахи XX століття не зламали хребта нації, не зробили з українця раба і послушного виконавця чужих намірів... У світовій історії за весь час існування людства не було такої трагедії, щоби за один мирний рік знищити більше людей однієї нації, ніж було знищено за кілька років війни. І хоч хто що б говорив, хоч як би намагався применшити зло, це явна ознака геноциду".

За словами Президента, Україна завжди буде вдячна Роберту Конквесту і Джеймсу Мейсу – американським дослідникам, які одними з перших відкрили світові правду про Голодомор.

"Ми складаємо шану всім, хто разом з нами прокладає шлях до відновлення історичної справедливості", – сказав Глава держави.

Оцінюючи наслідки голоду для України, Президент назвав найголовнішим те, що як нація українці змогли вистояти у цій трагедії: "Найголовніше: Україна вистояла і Україна перемогла. Перемогла правда, перемогла історична справедливість. Так є і так, безумовно, буде. Народ мій є. Народ мій завжди буде. Навіки вічні".

"Від імені Української держави, – наголосив він, – я закликаю всі народи об'єднатися для спільного суду над тоталітарним комуністичним режимом. Я закликаю засудити будь-які спроби реабілітувати й виправдати злочини Сталіна та його опричників. Я закликаю об'єднатися всіх людей доброї і чесної волі, щоб ніколи не допустити повторення політики зневаги до людини, до її прав, до національного суверенітету незалежних держав.

Трагедія України – не виняток, а один з найбільш вражаючих прикладів політики ненависти до людини, що була втілена комуністичним режимом. Сьогодні я хочу згадати і вшанувати пам'ять про трагедії інших народів. Я згадую голод в Казахстані у 1931 році, що винищив майже 2 мільйони казахів. Я згадую штучний голод на Північному Кавказі. Я згадую Катинський розстріл польських офіцерів. Я згадую вторгнення Радянського Союзу в Естонію, Латвію і Литву у 1939 році. Я згадую масові депортації народів СРСР – кримських татар, поволзьких німців, угорців, болгар, фінів, калмиків, інгушів, чеченців, карачаївців, балкарців, ногайців, турків-месхетинців, понтійських греків. Я згадую Куропати поблизу Мінська. Я згадую Биківню. Я згадую придушення Угорської революції 1956 року і розстріл Празької весни у 1968 році. Я згадую знищених ГУЛАГом сотні тисяч росіян, представників інших братніх народів. Я згадую і кажу – цьому немає і не може бути забуття".

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На форумі також виступили представники міжнародних організацій, зокрема Європейського Парламенту.

У ході проведення заходу були зачитані фрагменти листів президентів Парагваю, Ірландії, США, Фінляндії, Чеської республіки, Швейцарії, Аргентини та інших країн, які висловили Україні солідарність у пам'яті про жертви Голодомору.

Після цього глядачам показали театральну постановку, в якій відтворено епізоди про те, як конфісковували урожаї і провіант у селян в 30-х роках минулого сторіччя і як вони вмирали з голоду.

У другій половині дня епіцентр заходів у рамках вшанування пам'яті жертв Голодомору 1932–1933 років перемістився у Парк Вічної Слави, де відбулася церемонія відкриття Меморіального знака "Свічка пам'яті".

У пам'ятних заходах взяли також участь Президент Латвії Валдіс Затлерс, Президент Литви Валдас Адамкус, керівники іноземних парламентів та міжнародних організацій, урядовці з різних країн, дипломати тощо.

Пам'ять жертв Голодомору прийшли вшанувати представники центральних органів виконавчої влади України, Верховної Ради, релігійних конфесій, громадські та культурні діячі, регіональні делегації, свідки Великого Голоду.

Після освячення Меморіального знака Президент та інші учасники церемонії поставили свічки до монумента.

Віктор Ющенко виступив зі зверненням до Українського народу, після чого було оголошено загальнонаціональну "хвилину мовчання".

Президент України разом із главами іноземних держав висадили біля Меморіального знака кущі калини.

У Залі пам'яти Меморіалу Віктор Ющенко запалив "Незгасиму свічку". Цим власне розпочалася цьогорічна Всеукраїнська акція "Засвіти свічку!".

"Свічки пам'яти" біля Меморіала запалили інші учасники пам'ятних заходів.

У Залі пам'яти Віктор Ющенко та інші глави держав переглянули документальну відеоінсталяцію про Голодомор 1932–1933 років.

Біля Меморіального знака також відбувся завершальний етап Всеукраїнської акції "33 хвилини", метою якої стало увічнення пам'яти жертв Голодомору.

У рамках цієї акції з 6 вересня щовихідні у кожному населеному пункті України впродовж 33 хвилин зачитувалися імена померлих від голоду українців та назви сіл, занесених на "чорні дошки".

...Біля Меморіального знака палахкотять тисячі вогників-свічок, запалених на честь жертв голодної смерти у 1932–1933 роках. У цю мить вони дуже схожі на мерехтіння далеких зірок у вечірньому небі...

А на землю лягають лапаті сніжинки...

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

НАША ДОВІДКА

Всеукраїнська акція "Засвіти свічку!" вперше відбулася у 2006 році. Після "хвилини мовчання" всі, хто хоче вшанувати пам'ять невинних жертв Голодомору, мають засвітити і поставити на підвіконня свічу – символ скорботи і пам'яти про мільйони наших загиблих співвітчизників. Увечері 22 листопада поминальні свічі були запалені в Києві на Михайлівській площі та біля Меморіального знака "Свічка пам'яти", в усій Україні та на континентах світу.

22 листопада також завершилася міжнародна акція "Незгасима свічка", яка розпочалася 1 квітня в Австралії і протягом останніх місяців успішно пройшла у 33 країнах світу, в тому числі у шести країнах СНД – Білорусі, Казахстані, Молдові, Росії, Вірменії та Грузії. Метою акції було залучення світового українства до заходів з відзначення 75-х роковин Голодомору 1932–1933 років. Упродовж 2008 року символічна свічка передавалася як естафета з країни в країну, де закордонні дипломатичні установи України разом з місцевими українськими громадами проводили заходи з ушанування пам'яті жертв Голодомору (поминальні богослужіння, скорботна хода, вечори-реквієми тощо). З 26 жовтня акція відбувалася в обласних центрах України.

НАША ДОВІДКА

Станом на 17 листопада 2008 року Голодомор актом геноциду прямо визнали 13 держав (в хронологічному порядку): Естонія, Австралія, Канада, Угорщина, Литва, Грузія, Польща, Перу, Парагвай, Еквадор, Колумбія, Мексика та Латвія.

Своє слово про Голодомор як геноцид сказали США. У Компендіумі соціальної доктрини Ватикану вказано, що у XX столітті проти українців було вчинено геноцид. Голодомор геноцидом визнали Балтійська Асамблея, до якої входять Естонія, Латвія та Литва, законодавчі органи 22-х адміністративно-територіальних одиниць 8 держав світу: Австралії, Аргентини, Бразилії, Великої Британії, Іспанії, Італії, Канади та Португалії.

Європейський Парламент визнав Голодомор злочином проти Українського народу та проти людяности. ООН, ЮНЕСКО та ОБСЄ прийняли документи, в яких вшановується пам'ять жертв Голодомору. Подібні документи ухвалили законодавчі органи шести держав: Аргентини, Іспанії, Чилі, Чехії, Словаччини та Росії (яка замість слова "Голодомор" вживає фразу "голод 30-х років"), а також двох адміністративно-територіальних одиниць Аргентини.

ЗВЕРНЕННЯ

ПРЕЗИДЕНТА ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ З НАГОДИ 75-х РОКОВИН ГОЛОДОМОРУ 1932–1933 РОКІВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Наш біль додає нам сили і гідності.

Ми закликаємо всіх і насамперед Російську Федерацію спільно, як справжні, чесні і чисті один перед одним брати засудити злочини сталінізму і тоталітарного Радянського Союзу.

Ми були разом у цьому пеклі.

Ми відкидаємо зухвалу, блюзнірську брехню про те, що звинувачуємо який-небудь народ у нашій трагедії. Це не так.

Злочинець – один. Це – імперський комуністичний радянський режим.

Ті, хто сьогодні заперечують Голодомор і виправдовують Сталіна "раціональним способом управління", – беруть на себе чорну і приречену печать зла.

Ми засуджуємо найменші спроби виправдання катів наших народів.

Нам потрібна правда, співпереживання і спільний суд над минулою кривдою.

Для України Меморіал, який відкриваємо сьогодні, – це символ нашого очищення.

Сюди йде світла дорога від Михайлівської площі і святого народного монумента пам'яті.

Сюди, з усіх сторін течуть потоки людей – сюди течуть українські ріки, що їх приймає в єдиному морі Дніпро.

Тут, на цьому місці, я скажу найсокровенніше.

Я прошу в Господа очищення для нашого народу.

Я прошу прощення за всі свідомі і несвідомі гріхи, зроблені нами впродовж тисячолітньої історії.

Я прошу очищення від скверни і первородного гріха ворожнечі поміж братами, що ніколи не дозволяла нам бути єдиною і сильною державою.

Я прошу очищення від гордині і зради.

Я прошу очищення від віри в ідолів і від клятого служіння чужим столицям.

Я прошу очищення і звільнення від страху – від демона, що не дає нам повірити у власні сили, у власний корінь, у власне національне "я", що народжене і завжди народжується цією чудовою землею.

Повірити. Раз і назавжди. Для всіх.

Наші зорі перетворились на чорний, гіркий полин тоді, коли ми втратили себе, коли втратили свою гідність, своє єство, коли дозволили розділити і підкорити наш дух.

Звідси походить наше безсилля і недовіра до себе.

Звідси походить наша пасивність, наша хуторянська приниженість і страхом породжена, захована в нікчемну псевдо-іронію зневага до національної гордості і національних цінностей.

Це – не пафос. Нація повинна нести відповідальність за своє минуле, за кожну помилку, що викарбувана на її чолі.

Лише через чесну, болючу відповідь перед собою, лише через усвідомлення своєї української приналежности, для нас відкриється нове життя і нове майбутнє.

Так постає наша перемога.

Перемога єдиної і вічної України.

Перемога нації і держави над рабством.

Перемога життя над смертю.

Сьогодні – не тільки День пам'яти.

Сьогодні – День Свободи.

День нашої найбільшої і найзначимішої Свободи від страху і приречености.

З найчорнішої безодні нація здатна повернути своє світло і сотворити диво, що підтвердить перед Всевишнім право на вільне і щасливе наше життя.

Бо світ тут. У нашому серці.

Я вірю, я глибоко і твердо вірю – якщо сьогодні у кожному нашому вікні загорить свіча пам'яті, ми зрозуміємо найважливіше –

Нація повернулася.

Нація житиме вічно.

Вічна пам'ять загиблим і вічна слава Україні.

Наші корпункти

Місто	Кореспондент	Телефон
Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

АКТУАЛЬНО

ГАРАНТІЯ СТАБІЛЬНОСТИ – ОСВОЄННЯ ВЛАСНИХ НАДР

Іван ДІЯК,
народний депутат України
3-го скликання

Забезпечення України енергоресурсами – одне з головних питань незалежности держави. Енергетичний баланс України за останні роки характеризується такими цифрами: частка природного газу серед енергоносіїв становить 42–45 відсотків, вугілля – 25, нафти – 13, атомної енергетики та інших джерел – 14 відсотків. Таким чином, головним джерелом енергозабезпечення держави є природній газ. А у загальному балансі споживання первинної енергії в Україні нафта і газ складають до 60 відсотків.

Річне споживання газу в Україні становить у середньому 70–73 млрд куб. м. Необхідна його кількість забезпечується закупівлею газу через посередників із країн Середньої Азії та Росії. Щорічні закупівлі газу становлять понад 50 млрд куб. м. Це 11 показник у світі за обсягами споживання і 5 місце за обсягами імпорту газу. Частка імпорту в газовому балансі України критично висока – понад 70 відсотків.

Головною економічною і політичною загрозою існуванню Української держави на сьогодні є енергетична загроза.

Росія постійно використовує газовий фактор для тиску на Україну. Вже на першій зустрічі Віктора Ющенка з новим президентом Росії Дмитром Медведевим було повідомлено про підвищення з 1 січня 2009 р. російської ціни на газ для України майже вдвічі.

Характерною рисою російської позиції є те, що завжди порушується питання тільки про європейські ціни на газ для України, але ніколи – про приведення до європейського рівня тарифів за транспортування російського газу через Україну та зберігання у підземних сховищах.

Крім того, такі взаємовідносини між Україною та Росією пов'язані з тим, що основним (монопольним) постачальником газу до України є Росія, а Україна є монополістом в транзиті російського газу до Європи (80 відсотків обсягів російського газового експорту до країн Європи і Туреччини транспортується газотранспортною системою України). Утім використання цих факторів може стати точкою поєднання взаємовигідних інтересів двох країн. Проте, для уникнення енергозалежности України потрібно активно зайнятися цією проблемою. У структурі газового балансу України до 2010 року співвідношення імпорту та національного видобутку має скласти 50 на 50 відсотків – тобто по 25 млрд куб. м. Для цього необхідно здійснити комплекс негайних заходів із зростання вітчизняного видобування нафти і газу з існуючих 20 млрд куб. м на рік до 25 млрд.

Вирішити питання зменшення енергетичної залежности України можна на таких засадах:

– збільшення власного видобутку паливно-енергетичних ресурсів (насамперед нафти і природного газу);

– участь у освоєнні нафтогазових ресурсів у інших країнах на основі угод про розподіл продукції.

Досягнення максимально можливого рівня забезпечення власними паливно-енергетичними ресурсами є принциповим завданням національної економіки. Значна роль у його вирішенні належить НАК "Нафтогаз України". При цьому державні органи влади, в свою чергу, мають забезпечити режим сприяння "Нафтогазу України", що стимулюватиме розвиток нафтогазового комплексу та зміцнить енергетичну безпеку України.

Належне використання вже розвіданих запасів нафти і газу в комплексі з проведенням необхідного обсягу геологорозвідувальних робіт та забезпеченням очікуваних приростів запасів вуглеводнів відкриває цілком обґрунтовані можливості стабілізації та нарощування обсягів видобування природного газу та нафти. На сьогодні газ власного видобутку в обсязі до 20 млрд куб. м повністю спрямовується на потреби населення.

Фонд експлуатаційних свердловин компанії НАК "Нафтогаз України" нараховує 2497 газових та 2450 нафтових свердловин (з них у ДК "Укргазвидобування" 2133 газових і 148 нафтових свердловини, в ДАТ "Чорноморнафтогаз" – відповідно 90 та 148). Майже 75 відсотків діючих газових свердловин працюють з поточним дебітом менше 25 тис. куб. м на добу і тільки 6 відсотків – з дебітом понад 100 тис. кубометрів на добу.

Реальні запаси вуглеводнів України, які можуть розглядатися як ресурсна база видобутку, складають близько 600 млрд куб. м газу та приблизно 100 млн т нафти. Тому стратегічним завданням нафтогазової промисловості України є приріст розвіданих запасів вуглеводнів.

На сьогодні одним з пріоритетних напрямів розвитку нафтогазової галузі України є розвідка і видобуток вуглеводневої сировини українського сектору акваторій Чорного і Азовського морів, освоєність яких складає зараз лише 4 відсотки. Нерозвідані запаси вуглеводнів (категорії С2 +С3+Д1+Д2) на шельфі цих морів Українським державним геологорозвідувальним інститутом оцінені в 1852,96 млрд куб. м газу, 157,2 млн т нафти і 186,2 млн т конденсату.

Таким чином, у морській акваторії прогнозується 37 відсотків сумарних нерозвіданих ресурсів газу України, 21,4 відсотка – нафти і 53,8 відсотка – конденсату.

При роботі на морському шельфі НАК "Нафтогаз України" має необхідні технічні потужності, технологія та кадровий потенціал для ефективного вивчення і освоєння надр при глибинах води не більше 80 м. Тому Компанія вважає за доцільне на згаданих теренах проводити весь комплекс робіт з освоєння надр власними силами. Але більше половини ресурсів вуглеводнів Чорного моря знаходиться на глибині моря понад 80 м. Для пошуку і розвідки на таких глибинах Україна не має технічних можливостей. Тому, як виняток, доцільно залучити іноземних інвесторів для освоєння глибоководних покладів української частини морського шельфу.

Розрахунки свідчать, що якщо обсяги пошуково-розвідувального буріння досягнуть рівня, передбаченого Національною програмою "Нафта і газ України до 2010 року", то за таких умов до 2030 р. можливо приростити розвідані запаси в обсягах понад 1022,7 млрд куб. м газу і 150 млн т нафти та конденсату.

Підприємства НАК "Нафтогаз України" з метою виконання приростів запасів повинні щорічно вводити в пошукове буріння в середньому 30 нових перспективних площ. Для підготовки до буріння такої кількости площ необхідно щороку проводити сейсмічні роботи на 40–45 нових площах, отримуючи відповідну кількість спеціальних дозволів на їхнє геологічне вивчення. Фактично ж у 2007 р. підприємства Компанії отримали тільки один новий і продовжили дію шести спеціальних дозволів, а в поточному році не отримано жодного спецдозволу, а продовжена дія тільки десяти старих!

Таким чином, головним завданням НАК "Нафтогаз України", який у нашій державі несе повну відповідальність за виконання національної програми за обсягами видобутку газу, є нарощування власних ГРР з орієнтацією на відкриття середніх і великих родовищ.

Проблеми видобутку вуглеводнів в Україні пов'язані також з тим, що понад 70 відсотків запасів нафти і 15% газу за критеріями рівня виснаженості, обводнення продукції, колекторських характеристик порід належать до категорії важковидобувних. Їхня розробка потребує специфічних, наукоємних і високовитратних технологій.

Обов'язковою умовою нарощування видобутку газу в Україні є формування ринкових механізмів стимулювання видобутку газу за рахунок удосконалення цінової політики для створення передумов для самостійного інвестування у видобуток нафтогазовими підприємствами з отриманого ними прибутку.

Випереджаючими темпами повинно зростати видобування газу на шельфі морів. Якщо в 2007 р. видобуток газу з морських родовищ склав 1,26 млрд куб. м, то в 2030 р. він прогнозується в обсязі 10 млрд куб. м (35 відсотків всього видобутку газу в Україні).

Але відсутність коштів стримує введення нових відкритих родовищ. Так, на сьогодні не вводиться в промислову експлуатацію родовище Субботіна на морському шельфі всього в 20 км від берега. Його прогнозні геологічні запаси перевищують 100 млн т нафти і 15–20 млрд куб. м газу. Родовище відкрито два роки тому. Аналогічною є ситуація з Одеським родовищем, де запаси газу оцінюються в 30 млрд кубометрів.

Розвиток нафтогазовидобувної галузі потребує значних капіталовкладень, але існуючий податковий тиск суттєво ускладнює видобувним підприємствам виконання виробничих програм. Якщо здійснити необхідні капіталовкладення у видобуток природного газу, навести лад у ліцензуванні та наданні спецдозволів на розробку родовищ і перспективних площ, внести зміни до нарахування рентних платежів, то до 2030 р. ми зможемо задовольнити попит на газ за рахунок власного видобутку не менше ніж на 40 відсотків проти існуючих сьогодні 27. Якщо цього не зробити, то внаслідок природної вичерпаності родовищ рівень національного видобутку природного газу знову впаде до 16–18 млрд кубометрів на рік, і залежність від імпорту збільшиться.

Потрібно наголосити, що весь видобуток НАК "Надра України" здійснюється на підставі угод про спільну діяльність з комерційними підприємствами, тобто видобутий газ не залучається для постачання населенню, бюджетним організаціям та підприємствам комунальної теплоенергетики.

За умовами передачі нафтогазорозвідувальних підрозділів НАК "Надра України" в корпоративне підпорядкування НАК "Нафтогаз України" і відповідного переоформлення спеціальних дозволів (ліцензій) на користування надрами стане можливим на законних підставах припинити дію Угод про спільну діяльність з комерційними підприємствами і, практично без додаткових затрат, наростити видобуток газу НАК "Нафтогаз України" на 500–600 млн кубометрів на рік, а нафти з конденсатом – на 125 тис. т на рік. Запаси родовищ НАК "Надра України" дозволяють при їх належному облаштуванні протягом 2–3 років досягти видобутку газу в обсязі 2,5 млрд куб. м на рік і нафти з конденсатом – 200 тис. т на рік.

НАК "Надра України" щороку бурить від 30 до 40 тис. метрів проходки гірських порід, що становить тільки 10 відсотків від можливостей наявного у неї парку 60 бурових верстатів. Для порівняння, ДК "Укргазвидобування", маючи 82 бурові верстати, забезпечує понад 270 тис. м проходки на рік. Таким чином, НАК "Надра України" не виконує свого статутного завдання – нарощування ресурсної бази вуглеводнів в Україні. У період 2001–2007 рр. в цілому в Україні приріст розвіданих запасів вуглеводнів склав 117,7 млн. т умовного палива, в т. ч. по НАК "Нафтогаз України" – 100,2 млн. т (85,1 відсотки), по НАК "Надра України" – 14,8 млн. т (12,6). Наявні ресурси розвідувальних площ НАК "Надра України" дозволяють при їх передачі підприємствам НАК "Нафтогаз України" збільшити щорічний приріст розвіданих запасів вуглеводнів на 8–10 млн. т у. п.

Збереження нинішнього стану завдає значної шкоди інтересам держави, оскільки запаси і ресурси родовищ та розвідувальних площ, які перебувають на балансі НАК "Надра України", ще на тривалий час залишаться фактично законсервованими в надрах і не даватимуть реального видобутку нафти і газу.

Нині, коли Україна відчуває дефіцит газу і нафти, власний видобуток може стати найважливішим заходом із зміцнення енергетичної безпеки країни. Потреба в ньому нагальна і безумовна. Це справа кожного з нас. Прикро, що замість усвідомлення цього, у нас не припиняються спроби використання ПЕКу, який є становим хребтом економіки та держави, для отримання політичних дивідендів, політизації проблем енергетичної безпеки України.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНСЬКИЙ ІНТЕРЕС НА ДОНБАСІ

Іван КОЗАЧЕНКО,
шахтар, ветеран праці

Шановна редакціє української патріотичної газети, привіт тобі з донецької землі!

Звертаюсь до вас зі своїми українськими турботами з деукраїнізованого міста на Сході України.

Містечко наше – Краматорськ – можна назвати Воротами Донеччини, бо стоїть воно на в'їзді в Донбас з боку Києва, Львова та Дніпропетровська. Коли прибуваєш одним зі швидких потягів, бачиш серед степу стрункі копри найновішої та найпотужнішої вітчизняної шахти "Краматорська-Західна №1". Копри пофарбовані у кольори державного прапора України. Хоча ця найприбутковіша шахта на початку другої каденції Л. Кучми була поспіхом приватизована та продана якомусь грекові, громадянину Росії. Як спритно все було зроблено – достоту ніхто з простих акціонерів не знає. Намісником того грека-власника є колишній нардеп, Герой України, голова міської організації Партії регіонів Леонід Байсаров. Він усі 17 років незмінно керує шахтою, і, власне, багато в чому завдяки його зусиллям шахта з довгобуду вийшла у лідери: за рівнем видобутку коксівного вугілля близько 7 мільйонів тонн на рік, а після введення нового блоку – 10–12 мільйонів тонн! Прості робітники досить непогано тут заробляють, принаймні утричі більше за середньомісячну зарплату в усій вугільній промисловості України. Інженерно-технічні працівники отримують іще більше. Щоправда, ротація кадрів не припиняється, бо не всі витримують той жорсткий порядок, за якого робітники мають бути мовчазними і беззахисними виконавцями нелегкої роботи. Зрозуміло, що це підприємство – ВАТ "ВК шахта Краматорська-Західна №1" – є дуже ласим шматком для мільярдерів-космополітів. Та й нині, на мою думку, прибутки від видобутих мільйонів тонн вугілля надходять переважно на банківські рахунки ненаситної орди чужоземців, а не до бюджету міста і держави. Не зайве було б, залучивши економістів, проаналізувати правдиві економічні розклади нашої шахти.

Краматорськ – типове стотисячне місто шахтарів, залізничників, приватних підприємців. Новим мером нашого міста рік тому обраний молодий підприємець Андрій Ляшенко від "Нашої України". Приступивши до роботи, повністю відмовився від політики, наголошуючи на тому, що головне – це господарство міста, комунальні та соціальні послуги людям. Нову команду сформував з регіоналів, комуністів та кількох соціалістів. Ці люди дуже далекі від національної свідомости українців, ігнорують державну українську мову в своїй управлінській роботі та у ЗМІ. Зокрема, наша колишня міська та районна газета "Маяк" почала друкуватися майже повністю мовою "старшого" брата. Хоча я добре пам'ятаю, як у 60-ті роки минулого століття ця газета друкувалася українською. І це несло радість звичайним людям, незважаючи на глуху стіну "пролетарського інтернаціоналізму". Звісно ж, ніхто з донбасівців не відав: саме тоді, коли шовіністичні спеціалісти у верхах зараховували українську мову до неперспективних, в імперії СРСР розпочався рух шістдесятників. Підіймали свій голос і українці Донеччини. Насамперед публіцист-критик Іван Дзюба, людина незрівнянної жертовности Василь Стус, вчитель-філософ Олекса Тихий, мужній правозахисник Микола Руденко. Це далеко не повний перелік борців-шістдесятників за нашу мову, за інтереси української нації, котрих виплекала земля Донеччини.

Отже, обов'язковим завданням є нагадувати співвітчизникам про те, що ми всі – українці, не дивлячись на те, що нас довго зросійщували, намагалися знищити вільний козацький дух, рідну мову, та й зараз продовжують те робити руками комуністів, вітренківців та регіоналів. Мовляв, для чого потрібна на Донбасі українська мова, адже нею розмовляє лише незначна частина селян чи колгоспників. До речі, колгоспів вже немає, села наші катастрофічно руйнуються, вимирають. А з ними гине і ця "мужицька" мова. Скільки ж чекати тих часів, коли вголос зазвучить рідне слово наших дідів-прадідів?

Можна продовжити цю невеселу тему засиллям у нашому краї російської церкви Московського патріархату – ворожої до нашої державности, мови, духовности, культури, самобутності. Сумно, що вже другий рік у центрі Краматорська будують ще один величезний храм Московського патріархату, а тим часом будівництво пам'ятника Великому Кобзареві у центрі міста всіляко гальмується. Навіть збирають протестні акції та намагаються зруйнувати камінь-пам'ятний знак, котрий вдалося поставити та освятити півтора року тому.

Ятрять серце болючі питання: хіба ми, дорогі краяни, живучи на Донбасі – своїй землі, не варті того, щоб поставити величезний монумент Батькові-Тарасу? Хіба не гідні ми того, щоб в україномовному храмі рідною мовою заспівати на весь голос слова духовного гімну: "Боже, великий, єдиний, нам Україну храни!"

А може, нас, українців, на Донбасі зовсім немає? Може, ця територія вся заселена мутантами, чужоземцями? Не треба в усьому звинувачувати тільки чиновників і владу, при цьому нічогісінько не роблячи для покращення своєї долі.

Хотілося б завершити свого листа мажорною нотою. Україну знову чекають вибори. Хочу побажати нашому народові таки розпізнати й обрати гідних синів своєї нації – тих, для кого Україна, наша мова і державність, наша віра стоять вище від особистих вигод, і які готові самовіддано боронити інтереси насамперед корінного народу – українців. Якщо українцям буде добре на рідній землі – то й усім буде добре.

ПАМ'ЯТИ ПОЕТА ІВАНА МІРОШНИЧЕНКА

Талановитому ізюмському поетові, громадському діячеві, щедрій, добрій, щирій людині виповнилося б 72 роки

Микола ШЕХОВЦЕВ,
учитель історії

У день народження всі, хто любить його чисту, як джерельна вода, поезію, пом'янули поета.

У поезіях Мірошниченка завжди лунав заклик до щирого людинолюбства. Широкий, вільний, добрий світ його поезії не виник на порожньому місці. Рідна ізюмська природа стала підґрунтям усього високого, чим жив усі свої 70 років цей талановитий чоловік. Тому справжні цінності життя зявив з усім прекрасним, що є на рідній українській землі.

Іван Мірошниченко – особистість унікальна. Свідчення того – його драматична життєва дорога. Працював лісорубом, шахтарем, директором Харківського обласного радіо, фахівцем з газового устаткування, охоронцем. До самої смерти прожив самотньо в убогій хатинці, де не було ні газу, ні радіо, ні телебачення. Негаразди, які спіткали Івана в житті, ніколи не ставив вище від нещасть інших людей, вчився дбати про ближніх.

Комуністична влада не шанувала поета-інакодумця, шістдесятника, всіляко переслідувала його, забороняючи друкувати вірші й критичну щодо влади прозу. Йому пропонували виїхати до Канади, обіцяючи пошану та достаток. Але він гнівно відповідав на те: "Не можу залишити могили своїх предків, сплюндровану та принижену більшовиками Батьківщину напризволяще". Саме на таких самовідданих українцях тримається наша багатостраждальна земля, наше козацьке волелюбство.

Усі, хто знайомий з поезією Івана Мірошниченка, вважають його беззаперечним українським патріотом. Усе життя він писав вірші українською, кохався в українській пісні. В родині його батьків панувала народна українська культура, завжди лунала українська пісня. Напевно, це допомогло поетові створити справжні ліричні перлини та видати сім поетичних збірок. Ось, приміром, такі рядки:

*"Кохання – хміль
скороминучий.
Життя – суворий, хижий вир.
З'єднає, кажуть, і розлучить.
А ти не вір, а ти не вір.
Любові іншої не знаю.
Одну тебе в душі несу,
Не полишу, не проміняю
На всіх красунь, на всіх
красунь..."*

Високо поцінували Івана харківські колеги по перу, удостоївши премії імени Олександра Олеся. А в "Антології інтимної лірики Слобожанщини" були опубліковані кращі Мірошниченкові вірші. Глибоко переконаний, що й вулицю, на якій жив слобожанський поет-подвижник, потрібно назвати його ім'ям.

ПОЗБУТИСЬ КУЛЬТУ КРЕМЛІВСЬКОГО КАТА

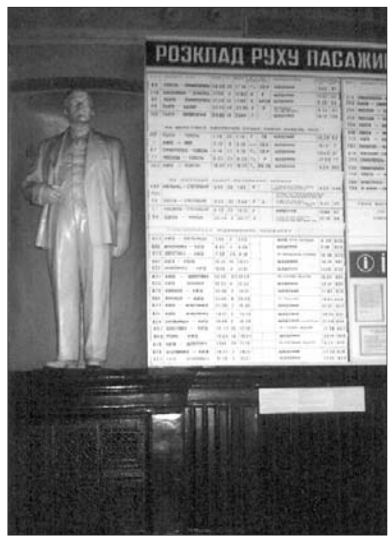
Андрій ТКАЧЕНКО,
кандидат економічних наук, член КУН

Взятися за перо мене спонукала поїздка на Вінниччину – мою Малу Батьківщину. Те, що черговий раз я побачив, – жахає. Села вимирають. Молодь спивається. Вінницька обласна рада змушена самотужки обмежувати торгівлю спиртним, адже в області найвищий в Україні відсоток захворювань на білу гарячку серед підлітків. Закриваються школи. Стрімко скоротилася кількість автобусних рейсів із сіл до райцентрів. Наприклад, у Погребищенському районі лише двічі на тиждень селяни можуть автобусом дістатися до районного центру. Як наслідок – величезні черги, бійки, крики, волання.

А візьмімо районний центр Погребище. Почала громада добру справу – будують у центрі Божий Храм. Але місцева влада принципово не демонтує монумент більшовицькому катюзі – Леніну. Він так і бовваніє на відстані 15-и метрів від стін храму. Складається враження, що владці збираються здійснити подання на канонізацію цього кровопивці. Адже ніхто не замислюється над тим, до чого призводить така "виховна" робота, адже поруч – школа. Така "ідеологія" породжує роздвоєння у душах людей – і дорослих, і підлітків.

Або інший приклад. В останні роки на Вінниччині почали забивати дошками вікна і закривати невеликі залізничні станції, як, наприклад, станція Рось. Хіба це сприятиме відродженню села? Чи спонукатиме молодь залишатися у сільській місцевості? Людям доводиться у чистому полі очікувати потяга. Подібні дії назвати інакше як злочином не можна. Адже замість того, щоб наводити порядок, поліпшувати залізничне та автомобільне сполучення, приводити до належного стану дороги, здійснюється злочинне умисне руйнування того, що створено раніше. Цілі райони можуть перетворитися на пустку, яку заселятимуть інші люди. Можливо, саме це комусь вигідно.

І все це відбувається на очах українських патріотів. Куди ж вони дивляться? Куди ми дивимося?

Або візьмімо місто та залізничний вузол Козятин. Якби у Вінниці та Козятині справді діяли українські патріоти, вони ніколи не допустили б, щоб до сьогоднішнього дня гіпсовий кат Ленін стояв у центрі касової зали станції Козятин і своїми гіпсовими підборами тиснув на свідомість громадян Незалежної України. Та й у центральній пасажирській залі станції Козятин ще один бовван "сидить" з двома дітьми. Ідоли часів більшовицької імперії заполонили всю територію станції, нібито не було ніякого Указу Президента Віктора Ющенка.

Не полінувався я оглянути і центр міста. Ось іще один увіковічений кат. Але жодного пам'ятника борцям за незалежністьУкраїни. Хоча з нашої трагічної історії відомо, скільки тих же подолян-вінничан склали тут свої голови у боротьбі проти більшовицької чуми. Але вони так і залишилися невідомими. Натомість продовжують шанувати кривавого вождя, який приніс горя і крові більше, ніж усі чингізхани та гітлери разом узяті.

Для того, щоб мої земляки-вінничани не звинуватили мене в упередженості, хочу наголосити: культ особи Леніна не подоланий сьогодні не лише на Вінниччині, а й назагал в Україні. Наведу показові приклади з місця, яке справедливо вважають колискою Української державності, де писалася Перша наша Конституція Пилипа Орлика. Мова йде про Запорізький край, де я живу майже 40 років.

У місті Запоріжжі центральна вулиця – проспект Леніна, який закінчується площею імені Леніна, праворуч від названої площі – порт імени Леніна, що розташований на озері імени Леніна. Ліворуч від площі – гребля Дніпрогесу імени Леніна, за якою починається Ленінський район міста. Звісно, на площі імени Леніна стоїть пам'ятник Леніну. Бовваніють такі монумени і на багатьох підприємствах міста Запоріжжя, є вони практично у кожному містечку чи навіть селі. І так в усій Україні. А потім дивуємось, чому не йдуть реформи, чому руйнується село, чому спивається та гине від наркоманії молодь, чому живемо гірше від римських рабів.

Лише позбувшись рабської психології, можна змінити життя українців на краще, покласти край занепаду, деградації та виродженню українського народу. І шлях до цього – рішуче подолання та викорінення культу особи Леніна.

м. Запоріжжя.
Світлина автора

ПОЗИЦІЯ

АНАТОМІЯ ЗРАДИ

Володимир ПОКИДКО

Здатність зраджувати супроводжувала людство споконвіків. Зраджували завжди, зраджували всіх і все. Не оминув цієї участи навіть Син Божий. Тридцять Іудиних срібняків та нестерпних мук і страждань коштував його шлях на Голгофу.

Пройшла свій шлях до омріяної свободи, зраджувана своїми і чужими, катована і мордована багатостраждальна Україна.

Ще на зорі становлення нашої державности був зраджений і підступно вбитий чужинцями Олег, тогочасний правитель Київської землі, християнин з 866 року – цар Аскольд, у хрещенні Микола.

А хіба не був зрадою славного Володимира Мономаха і всієї Руської держави непослух його сина Юрія, відомого як Довгорукий. Не бажаючи коритися волі батька і законам "Руської правди", встановленим ще Ярославом Мудрим, цей княжич об'єднує угро-фінські племена, слов'янських злочинців, котрі втікали на північ з рідної землі. Засновує Москву, звідки здійснює військові набіги на Київську Русь. А вже син Долгорукого – Андрій Боголюбський іде ще далі. Збирає військову потугу північних ординців і захоплює знесилений у міжусобицях стольний Київ. Нещадно і безжально вбиває киян, палить столицю Руської держави, грабує злотоверхі церкви. Награбоване золото і безцінні культурно-історичні та духовні цінності вивозить до Москви.

Ця зрада сина і онука Мономаха для України-Руси набула глобального масштабу і визначила шлях подальшого її розвитку.

Слов'янські злочинці, етнічні угро-фінські племена та монголо-татарські завойовники за кілька століть сформували націю московитів. І на північно-східних кордонах Руської землі створили Московську державу, яка з перших днів свого існування і до нашого часу несе загрозу і величезну небезпеку всім своїм сусідам, а Україні особливо.

Намагаючись зробити із Москви Третій Рим, позбавляють Київ релігійної канонічности. Той Київ, в якому вже стяла Свята Софія, коли на місці сучасної Москви ще були непролазні хащі. А за часів Петра I Московське царство перейменовують на Російську державу. Московитів – на "русскіх". Забувши своє азійсько-ординське походження, називають себе слов'янами. І ще не будь-якими, а великоросами і старшими братами. І все тепер їхнє. І Київ – матір міст руських, і Володимир Великий, і Ярослав Мудрий, і Печерська Лавра, і Видубицький монастир, і Дніпро, і Чорне море. І Крим їм подавай.

А теперішній Президент, який намагається подати українській нації історичну правду про вище згадане і про славний Конотоп, і про трагічні Батурин і Крути, і про легендарного Шухевича, командира армії нескорених, і про Голодомор-Ґеноцид, таврується уже сучасними зрадниками усіх мастей.

Це безлике плем'я, що бере свій початок від христопродавця Юди, не зупиняється ні перед чим. Ні гіркий досвід історичного минулого зрадженних Виговського і Мазепи, ні передчасна смерть Петлюри та Коновальця, Стуса та Чорновола не стає перешкодою для отримання своїх срібняків.

Другого вересня 2008 р. показало всю масштабність зради. Лише принципова позиція сорока українських патріотів-депутатів нашоукраїнців завадила здійсненню кремлівського сценарію антиконституційного перевороту в Україні.

Хоча й призупинено темп євроатлантичного курсу України, але все-таки не вдалося повністю виконати задумане Москвою.

Тому й була такою тихою та покірною на зустрічі з Путіним Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко, ехидно хихикаючи, коли колишній полковник КДБ ображав Президента України.

Не почули ми від пані Прем'єра домагань, щоби Росія виплатила українцям борги Ощадбанку СРСР. (До речі, цим питанням досконало володіє нинішній бютівець Левко Лук'яненко, і він міг би допомогти своїй лідерці предметно вести переговори щодо цього з російською стороною). Таким чином можна було би виконати свої передвиборні обіцянки і повернути обдуреним вкладникам не лише тисячу гривень, а й значно більше. І не за рахунок проданого тим же росіянам стратегічно важливого для держави Одеського припортового заводу.

А ще на зустрічі з кремлівськими очільниками голова Українського Уряду (одна з лідерів Помаранчевої революції) повинна порушувати питання щодо орендної плати за світовими цінами за базування Чорноморського флоту, за транзит енергоносіїв, за зберігання їх у колишніх підземних газосховищах. Український прем'єр мала би запитати в Кремлі, чому українцям, компактно проживаючим у Росії, забороняють вшановувати пам'ять жертв Голодомору?

Чому наша діаспора в Росії не має власних україномовних шкіл та церков? Якщо буде намагання вирішити ці нагальні питання, то й не лякатимуть нас світовими цінами на газ.

І якщо голові Уряду Української держави повчально вказують, що де і кому продавати, а він чи вона, потупивши очі, винувато мовчить, аби не втратити ласку кремлівських хазяїв, то що це є і як це назвати?

Великий Тарас таких називав: "Раби, підніжки, грязь Москви!". І не важливо, чи так робить донецький велетень білорус Янукович, чи тендітна вродлива дніпропетровчанка, дід якої носив прізвище Копітельман. Така позиція є зрадою українських національних інтересів.

Зрадою "живих і мертвих, і ненарожденних". І саме така холуйська поведінка наших мільйонів українців, прем'єрів останніх років дає підстави Путіну казати, що Україна – не держава. Якщо європейська спільнота ще не розібралася в тому, що коїться в Україні, а деякі європейські лідери не здатні відрізнити правду від фальші, то дай, Боже, мудрости українському народові розпізнати Зло, належно оцінити добро.

Знаний український поет і громадський діяч Петро Осадчук на святкуванні Покрови Пресвятої Богородиці в Пирогово сказав: "Відома шахрайка Сонька-"золота ручка" обманула пів-Європи та половину Російської імперії. А закінчила дуже безславно!".

Все людство знає, як закінчив свій земний шлях той, хто зрадив і продав Ісуса Христа – Сина Божого. Не зігріють Юдині срібняки і тих, хто намагається маніпулювати долею українського народу на догоду власним амбіційним планам на шляху до безмежної влади та непомірного збагачення. Всі зрадники отримають по заслузі. Бо така воля Господа!

с. Дебеславці
Коломийського району

КУН У ДІЇ

ЗА ГЕНОЦИД ДОВЕДЕТЬСЯ ВІДПОВІДАТИ

Українські націоналісти закликають СБУ оприлюднити етнічний склад керівних і каральних органів, які причетні до геноциду української нації. Таку вимогу оприлюднив заступник голови КУН Володимир Борейчук. "На сьогодні, – сказав він, – ми знаємо лише осіб, котрі були причетними до Голодомору "у верхах", а імена і національність тих, хто безпосередньо нищив українців офіційно не оприлюднено".

Штучний Голодомор 1932-1933 років був геноцидом саме української нації, і про це свідчать як архівні документи, так і українці, яким вдалося вижити.

"Коли мільйони українців гинули від штучно створеного комуністичним режимом голоду 1932-1933 років, більшовицька влада створювала спецмагазини, так звані "торгсини", в яких представники окремої нацменшини купували продукти, що були відібрані в українських селян".

Водночас українські націоналісти під час акції "Запали свічку пам'яті!" на Михайлівській площі Києва вимагали від міської влади виконати Указ Президента України щодо демонтажу усіх пам'ятників катів українського народу, що і досі бовваніють у столиці України.

ДІТИ ПИШУТЬ ПРО ГОЛОД...

Ольга СОЛОМОНЮК,
вчитель-методист, науковий кореспондент
Інституту педагогіки АПН України

Звідки беруться небайдужі люди, патріоти? Звичайно, вони такими виходять з дитинства.

Коли дитині болить те, що вона бачить, що оточує, – це формує в її характері небайдужість. Коли все побачене і почуте вона пропускає через своє молоденьке сердечко – народжується почуття патріотизму, загартовується непримиримість до неправди, любов до рідних, батьків, країни.

Саме так пропустила через себе Анастасія Шокун, учениця 5-Г класу Київської гімназії східних мов №1, акцію "Свічка пам'яти", яка вилилася рядками одноіменного вірша. Впевнена, що вона виросте справжньою українською патріоткою. Переконайтесь у цьому, шановні читачі, прочитавши поезію юної киянки.

СВІЧКА ПАМ'ЯТИ

Мов казку-страшилку
Нам розповіли.
Люди, як мухи, вмирали
На нашій родючій землі.
Все відібрали, навіть найменше зерно.
Знищить хотіли
Українське село.
Хочу повідать тим душам невинним,
Що пам'ятаєм їх біль ми постійно.
Свічку поставлю я на віконце,
Хлібця кусочок, водички ковточок...
Хай з піднебесся, дивлячись вниз,
Знають, що ми пам'ятаєм про них.
Вірю, що смерти такої страшної
Більше у нас не буде ніколи.
Сили і знань ми жаліти не будем,
Нову Вкраїну разом побудуєм.
Голоду більше ніхто не зазнає, –
Від юних сердець
Ми це вам обіцяєм.

Малюнок Валерії РЕШТАКОВОЇ,
учениці 5-Г класу Київської гімназії східних мов №1

ДУМКА ВГОЛОС

ПОВСТАНЦІ РЯТУВАЛИ НАРОД ВІД КОЛГОСПІВ

Георгій БАЗАН

Сьогодні українців хвилюють проблеми "примирення" заходу і сходу країни, визнання Української Повстанської Армії як воюючої сторони в Другій світовій війні. Питання настільки важливі й близькі мені, що відчуваю: мовчати не можна!

Ні, я не був учасником тих подій: мені було всього одинадцять років. Зате я багато чого чув і бачив. Джерелами інформації ставали школа, газета "Пионерская правда", розмови дорослих на вулиці, в конторі, в сільраді. Хтось може здивуватися: навіщо, мовляв, було школяру відвідувати сільраду? Але ж у ту пору не було ні телевізора, ні радіо, тож новини можна було почути в темному коридорі біля палаючої грубки у громадському місці.

Там і дізналися ми про те, що Німеччина напала на Польщу, а Радянський Союз і свої війська вводить на територію цієї держави, мовляв, для того, "чтобы взять под защиту наших братьев украинцев". Незабаром у газетах, а потім і в шкільних підручниках з'явилися фотографії, які демонстрували, як населення "освобождённых" районів зустрічало Червону Армію: дівчата дарували квіти воїнам, щасливі усмішки сяяли на всіх обличчях... Про ту "велику радість" було написано багато віршів, оповідань, повістей, романів, складалися пісні, знімалися фільми, ставилися п'єси. І все те було суцільною брехнею!

Так, спочатку населення "звільнених" сіл сподівалося, що червоноармійці звільнять їх від гніту польських панів. Але незабаром тих панів змінили куди лютіші експлуататори – радянські владці, а на заміну шляхетському режиму прийшов куди жорстокіший і відсталіший – комуно-радянський.

Мій односельчанин Григорій Бондаренко по закінченні польської кампанії привіз додому як трофеї учнівські зошити. Коли його донька Настя принесла їх до школи, ми, її однокласники, були вражені високою якістю тих зошитів. І це тоді, коли ми писали буряковим чорнилом на газетах за браком зошитів. Мимоволі кожен задумувався: якість товарів не може існувати сама по собі, вона свідчить про якість життя населення! Згодом все стало на свої місця: звичайно, українське населення в Польщі піддавалося утискам, дискримінації, але тільки на побутовому рівні, що ж стосується прав власності, то вони були надійно захищені законами, оскільки Польща була державою, де діяла конституція справжня, а не декларативна, як сталінська. Звідси і різниця в рівні життя.

"Звільнення" обернулося для населення Західної України негайним "запрошенням" у колгоспи. До такого насильства "вождь всіх народів" готувався заздалегідь: ще у 1938 році московський агент вбив лідера українських націоналістів Євгена Коновальця. Знищити його наступника Степана Бандеру советам перешкодило те, що його "сховали" поляки, посадивши в тюрму.

Про колективізацію я міг судити по тому, як її проводили у нашому селі Гутка-Ожинка Середньо-Будського району на Сумщині. Пригадується яскравий ранок літа 1932 року. Ми, діти, викочуєм з сільських подвір'їв візки з навантаженим на них інвентарем і збруєю, тягнемо їх у двір сусіда Анатолія Бондаренка – тимчасове місце зберігання того, що ставало колгоспним. Напевно, нами командували хтось із старшокласників-комсомольців. Виходило, що ми, діти, проявляли себе як "найреволюційніший клас". Мабуть, у дорослих руки не піднімалися на таку "революцію"...

Ще мені пригадується Андрій Ємельянович, який не захотів записуватися в колгосп, за що його прозвали "індусом". У них відрізали землю по саму призьбу. Щоб якось вижити, людям доводилося тікати з села.

Такі ж проблеми постали і перед мешканцями Західної України. Багато з них пробували втекти до німців. Оскільки при них були цінності, знаходилося багато прислужників радянської влади, які ловили втікачів, забирали у них усе цінне, а самих як "иностранных шпионов" ешелонами відправляли на Колиму. Звичайно, не всіх ловили. Дехто уникав радянського полону, але повернутися додому, звісно, не міг. Такі люди поповнювали лави спротиву московським колонізаторам.

Неподалік від мого села Гутки-Ожинки до колективізації було два хутори – Кайтів і Новенький. Щоб змусити їхніх мешканців іти в колгосп, спеціальна бригада розшивала солом'яні дахи хат, після чого людей виживали дощі та негоди. Напевне, до таких методів вдавалися колективізатори і на Західній Україні.

Злочинна діяльність сталінських опричників спонукала українців до всенародної боротьби проти ненависного режиму. Кожен борець захищав свою землю, свою хату, свою родину. І ніхто не чув, щоб українські повстанці напали на якусь російську область, тим більше на столицю Росії. Не розорили вони жодного аулу на Кавказі, жодної юрти в Киргизії, жодного чуму на Чукотці. Так що брешуть ті, хто називає бандерівців "бандитами".

Інша справа – слово "москаль". У це лайливе поняття входили не лише етнічні москвити, а й українці, чеченці, калмики, нащадки басмачів – всі ті, кого Сталін кидав на боротьбу проти непокірних.

Боротьба українських повстанців була боротьбою приречених. У них не було спокійного тилу, особливо по закінченні війни, коли Сталін оточив непокірні області своїми військами. Після кожної каральної операції тисячі українців відселялися на Колиму, в Комі АР. Тож коли хтось досі твердить, що, мовляв, бандерівці убивали "наших", то варто зауважити, що в тій боротьбі з обох боків були наші люди, бо то ж громадянська війна. З одного боку опинився народ Західної України, по другій – сталінські опричники.

м. Шостка Сумської області

ШАНУЙМО ТИХ, ЧИЄ ЖИТТЯ НА ВІВТАРІ СВОБОДИ

Ми, люди старшого віку, добре пам'ятаємо час, коли до нас прийшли непрохані сталінсько-московські "визволителі".

Мій дядько Володимир Лаврушко ("Беркут") хоч і був тоді ще у молодому віці, відразу зрозумів, який страшний окупант прийшов на нашу землю, у наш край. З багатьма своїми товаришами він вступає в ОУН, переходить у підпілля і стає на шлях збройної боротьби з ненависним ворогом. Разом з ним у бойовій групі боролися Михайло Гусак (псевдо "Сомко"), Володимир Клизуб ("Летун"), Микола Стельмащук ("Орест"). На кожному кроці на месників чатували зрада та смерть.

В. ЛАВРУШКО ("Беркут")

У червні 1946 року зграя оскаженілих енкаведистів накинулась на жменьку наших захисників-патріотів. Сили були нерівними. Рятуючи своїх бойових побратимів, Володимир у бою загинув. Найбільша провина за його смерть лежить на двох місцевих мешканцях: один з них видав боївку захисників, а другий "землячок" у мундирі енкаведиста брав аж дуже активну участь у знищенні Володимира Лаврушка. За сина-патріота комуністична влада вислала його батьків, Онуфрія і Катерину, аж за Урал, де вони загинули.

Слава Богу, наша держава стала незалежною, але скільки сьогодні ми ще бачимо парадоксів у ній: особи, які ревно прислуговували московсько-комуністичній владі у знищенні всього національного й патріотичного, досі у пошані. Їм теперішня влада виплачує великі пенсії, надає різноманітні пільги.

Коли ж у нас восторжествує правда? Коли ті, хто боровся за свободу нашого народу, хто віддав за неї своє життя, будуть належно пошановані?

Роман МОЗЬОЛА,
м. Копичинці Гусятинського району
Тернопільської області

Федір БОРИС

ВІРНИХ СЛУГ ЧЕКАЛА КУЛЯ В ПОТИЛИЦЮ...

Загальновідомо: Росія може бути світовою імперією тільки за умови, що вона володітиме Україною як своєю колонією. Цим і пояснюється та люта ненависть, з якою московські імперіалісти борються проти незалежної Української Держави. Ясна річ, цією ж ненавистю пройняті й кремлівські найманці, серед яких сьогодні дуже активно виступає лідер українських комуністів Петро Симоненко. За будь-якої нагоди цей професійний демагог паплюжить українських націоналістів, облудно приписуючи їм співпрацю з німецькими фашистами.

Як українець, який жив на території, де діяла Українська Повстанська Армія, добре знаючи тогочасну історію, я заявляю: все, що каже про ОУН-УПА російський найманець Петро Симоненко – безсоромна брехня! В жодному слові цього наклепника немає й краплі правди!

На Нюрнберзькому процесі радянська делегація на чолі з прокурором Руденком домагалася, щоб були притягнуті до судової відповідальності керівники ОУН і УПА. На щастя, всі ті московські домагання були категорично відкинуті американським суддею Лоуренсом, який послався на низку незаперечних документів, що спростовували будь-які вигадки про співробітництво українських націоналістів з гітлерівським режимом.

Ось деякі факти, які красномовно свідчать про повну безпідставність усіх московських вигадок про таке "співробітництво".

Уже 25 листопада 1941 року гестапо, довідавшись, що ОУН готує загальноукраїнське антигітлерівське повстання, видало таємний наказ про арешт усіх активістів руху Бандери на території рейхкомісаріату і розстріл їх без слідства як кримінальних злочинців. Але це не зупинило визвольної боротьби. Ряди ОУН зростали. Закладалися склади зброї та харчів, була проведена масова акція проти здачі німцям харчових контингентів та проти вивезення наших людей до рейху. Озброєні групи ОУН атакували німецькі відділи, засоби зв'язку, шляхи сполучення, склади, господарські об'єкти.

На стіл Нюрнбергзького військового трибуналу лягло і таємне повідомлення служби СД (таємної поліції) від 29 квітня 1942 року про те, що в Україні нелегально відбулася Друга Конференція ОУН Бандери, котра винесла рішення про недоцільність розпорошувати сили народу на дрібну партизанщину, про підготовку широкого повстанського руху.

У зведеннях об'єднаного командування вермахту з'являлися панічні рядки про боротьбу УПА. Вони стосувалися захоплення українськими повстанцями м. Володимира (7 лютого 1943 року); поразки, яку, після запеклих боїв з УПА, потерпіла 24-а гітлерівська дивізія, до складу якої входили полк СС, два полки угорців та полк узбеків і казахів (12 квітня 1943 року); червневих (1943 р.) боїв з УПА німецьких військ під командою генералів Гінцлера та фон Баха; багатьох інших яскравих сторінок воєнного літопису.

У анналах народного подвигу закарбувався і бій упівської роти під командою Берези в Загорівському монастирі 9–11 вересня 1943 року. Стократно переважаючі сили німців застосували проти упівців масовані атаки, обстрілювали їхні позиції з мінометів і танків, бомбували з літаків, але повстанці протягом двох діб не допускали їх до монастирських стін. На побоїщі лягло понад двісті гітлерівців. Коли повстанців залишилося всього дванадцять чоловік, важкопоранений Береза наказав їм прорватися, а сам застрелився. Під прикриттям ночі десятеро повстанців вислизнули з обіймів смерти. Лише одного пораненого німці захопили і повісили. Серед монастирських стін залишився тяжкопоранений кулеметник, якого знайшли місцеві жителі.

За боротьбою УПА уважно і співчутливо стежили представники визвольних рухів інших країн. Наприкінці серпня 1944 року французький генерал де Голь сказав: "Якби я мав таку армію, яку має ОУН, німецький чобіт не топтав би французьку землю".

Звичайно, все це знає Петро Симоненко і вся його братія, але вони настільки ненавидять українську державність, що втрачають здоровий глузд, перестають сприймати дійсність адекватно.

Тож хотілося б нагадати московським прислужникам про те, до чого дослужилися їхні попередники.

Лютий 1918 року, Київ захопили більшовики на чолі з Юрієм Коцюбинським та колишнім жандармським офіцером Муравйовим, знищивши за кілька днів понад п'ять тисяч невинних мешканців столиці. А через деякий час і Коцюбинського, і Муравйова розстріляли ті ж ленінці, яким вони так вірно служили.

У 1918–1919 роках з військами Української Директорії боровся прославлений Щорс. За свою вірну службу Москві він дістав кулю в потилицю від чекіста, якому наказали знищити воєначальника за його слова і дії, що не відповідали інтересам більшовицької верхівки.

Таких прикладів можна навести багато. Вони мали б застерегти активістів "п'ятої колони", які прагнуть зробити Україну колонією Російської Федерації. Хоч як би вони служили Кремлю, він ніколи не буде їм довіряти, пам'ятаючи: хто зрадив український народ, той може зрадити і московських хазяїв. І награбоване в Україні буде забране у прислужників, бо у московитів зберігаються монгольські гени, які велять: нікому не вірити, обдурювати своїх же прихильників і терором тримати всіх у покорі.

Сьогодні Україна знаходиться на роздоріжжі. Вона може обрати шлях збереження своєї державності, і тоді її чекає щасливе майбуття в сім'ї вільних народів. А можливий і шлях втрати незалежності. До чого він призведе? До суцільного зросіщення, загибелі наших юнаків на розв'язаних Москвою війнах, часткового або повного переселення українців на Крайню Північ, знищення українців як нації. Ви такого майбутнього для нас хочете, "товариші" симоненки?

с. Нижні Гаї Дрогобицького району
Львівської області

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

"ПРАВА НАРОДІВ". КРІЗЬ ПРИЗМУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ

Володимир КЛИМ

Публіцистичне видання Володимира Клима-Грабницького "Права народів" (Вижниця: Черемош, 2005. – 368 с.) присвячується історичним проблемам трагічної долі бездержавних народів.

У ньому проаналізовані багатовікові відносини Ірландії з Англією, Мордви і України з Московщиною (Росією) та методи, якими діляли колонізатори, а також перспективи народів, які розділені кордонами сусідніх держав.

Автор відтворив історію Руси-України з найдавніших часів до доби Козаччини, Держави Богдана Хмельницького; добу Українських визвольних змагань першої чверті XX століття; подав стислу хронологію духовного та фізичного нищення українського народу після Переяславської угоди; здобутки Московщини після Переяслава. Нині Польща і Україна зробили висновки зі своєї спільної і трагічної історії – втративши у XVII столітті шанс створити конфедерацію трьох народів – Річ Посполиту (Справу Спільну) Польщі-Литви-України.

Україна повинна офіційно вимагати від Росії (спадкоємця Радянського Союзу) відшкодування за десятки мільйонів життів українців (подібно до відшкодування ФРН жертвам Голокосту, "остарбайтерам" тощо), знищених голодоморами, репресіями, розстрілами, вивезеннями, асиміляціями (Голодомор 1932–1933 років світ уже частково визнав) – безкоштовними компенсаціями поставок газу і нафти на десятки років...

Дані, наведені у книжці, підтверджують древність української мови; спростовують міфи про існування "єдиної древнерусської мови" в добу Київської Русі; вказують на чотири складових формування московської (російської) мови в X–XX століттях (зокрема лінгвістичні впливи мов місцевих вже асимільованих угро-фінських народів на творення московського "суржика" на північно-східних теренах Європи); підтверджують відмінність ментальності українського і московського (російського) народів; необґрунтованість, безпідставність претензій Москви на роль "старшого брата" (великоросів) до русів-українців (бо не претендують нові нації, утворені з переселенців та місцевих племен і народів – американці з США називатися "воликоанглійцями", мексиканці, аргентинці, венесуельці – "великоіспанцями", бразильці – "великопортугальцями", незважаючи на те, що їхні мови ближчі між собою, ніж московська і українська...).

Автор намагається дати відповіді на такі питання:

"Якщо Київ – мати міст руських, то коли ж українці встигли його захопити?"

"Чому московити називають себе "именем прилагательным – "русские", а не именем существительным", як всі інші народи світу?"

"Чому РПЦ та її філія в Україні – УПЦ МП, тримаються за старі канонічні церковнослов'янські (староболгарські) тексти релігійних видань?

"Коли ж, нарешті, навоюється Москва?"

"Як називатиметься Московщина у разі утвердження Незалежної Білорусі і нової назви нашої держави – Русь-Україна?"

На його думку, Україна повинна повернути собі присвоєну московитами назву Русь... Ми є руси-українці... Повернення історичних назв сприятиме прихильності Господа Бога до подальшої долі нашого народу.

У книзі також висвітлені деякі аспекти зникаючих корінних народів шляхом їхньої асиміляції через витіснення і звуження вживання рідних етнічних мов. Зроблений аналіз (з часу створення Організації Об'єднаних Націй у 1945 році) причин міждержавних, міжетнічних, міжрелігійних конфліктів та їхнього наслідку – тероризму в низці країн світу.

Саме тому людство повинно створити "Червону книгу" зникаючих мов і народів. ООН необхідно реформувати (нинішня Декларація Генеральної Асамблеї ООН схвалена 12 грудня 1960 року "Про надання незалежності колоніальним країнам і народам" вичерпала себе. Вичерпали себе і деякі її положення – т. 2, т. 4, т. 6 – є суперечливі... Настав час збільшити число Постійних Членів Ради Безпеки ООН з 5 до 10, а число країн-членів Ради Безпеки з 15 до 25 чи навіть 30...). Ера однополюсного світу є неможливою. Права народів потрібно визначити ще в XXI столітті через прийняття відповідної декларації...

Це видання адресується найширшому загалові небайдужих людей, які цікавляться долею зникаючих мов і вимираючих народів, а також історією, літературою, лінгвістикою, політикою, міжнаціональними відносинами.

Автор пропонує ознайомитися з "Правами народів" і використати видання для ознайомлення з його баченням Української Національної Ідеї. Вважає це внеском у боротьбу з Московщиною, у боротьбу за українізацію України, за реорганізацію ООН, у боротьбу за права зникаючих народів з їхніми неповторними мовами...

"Права народів" заторкують проблеми бездержавних народів світу, показують наслідок ігнорування вирішення цих питань – міждержавні, міжетнічні, міжрелігійні конфлікти, міжнародний тероризм, які стали основною проблемою XXI століття, а можливо, і третього тисячоліття.

Ця книжка ознайомлює зарубіжного читача з історією України у світлі її постійного змагу за незалежність, сприятиме популярності України серед народів світу, поширенню наших ідей на противагу до московської пропаганди – "в блоці" з ідеєю збереження, занесення до "Червоної книги" вимираючих мов і зникаючих народів не лише через прийняття ООН відповідної декларації, а й через реформування керівництва ООН, прийняття відповідної декларації ООН, направленої на захист та збереження народів... Містить досить радикальні думки, які є цілком патріотичними, українськими...

На думку автора "Прав народів", необхідно поступово формувати Українську Національну Ідею, яка має бути опанована молоддю України в наступних напрямах:

– повернути українській мові належне їй місце у всіх сферах життя України;

– об'єднати всі гілки Українського Православ'я в Єдину Соборну Помісну Православну Українську Церкву;

– домогтися єдності України шляхом формування Єдиної Української Національної Ментальності;

– повернути Україні її історичну назву Русь-Україна;

– домогтися енергетичної незалежності України шляхом використання транспортних можливостей країни; власного видобутку нафти і газу з шельфу Чорного і Азовського морів; створення повного циклу переробки власних уранових руд для забезпечення пальним українських атомних електростанцій;

– домогтися суттєвого поліпшення стану довкілля України та поліпшення її інфраструктури з метою максимального використання наших історичних і природних пам'яток, унікальної культури, сприятливої природи для міжнародного туризму, як головної складової для наповнення майбутніх національних бюджетів;

– прагнути вступу України до НАТО, Євросоюзу;

– добитися світового визнання Організацією Об'єднаних Націй Голодомору українського народу в 1932–1933 роках – геноцидом українського народу;

– вимагати від Російської Федерації (офіційного спадкоємця СРСР) компенсацій у вигляді довготривалих безкоштовних поставок нафти і газу за геноцид українського народу 1932–1933 років.

"ТАНКАМИ ПО ДІВОЧИХ КОСАХ"

Володимир САВЕНКО,
голова Слов'янського об'єднання ВУТ "Просвіта" ім.Т.Шевченка

Так називається книга спогадів учасниці Кенгірського повстання політв'язнів Ганни Хавтур, випущеної у Слов'янську видавничим центром газети "Панорама тижня" за сприяння генерального директора акціонерного товариства "Нива" Віктора Малюги та Слов'янської "Просвіти". Цей людський документ не можна читати без сліз та щему в серці.

Доведені до відчаю жорстокими умовами роботи і життя політв'язні Кенгірського табору Джезказганського району Карагандинської області повстали. Йшов 1954 рік, вже не було на білім світі душогубів Сталіна і Берії, а порядки в таборі залишалися тими ж самими. За найменше порушення режиму – карцери і розстріли. На вимогу каторжників надіслати для перемовин когось з центру табірна адміністрація відповіла автоматами Калашникова, а потім ввела в дію ще одну славу радянської військової техніки – найкращі танки Другої світової війни Т-34. Чим міг зупинити їх беззбройний табірний люд? І ось жінки-каторжниці, зодягнувши все найкраще, що у них було, взявшись за руки, пішли назустріч сталевим машинам. А ті навіть ходу не применшили...

Тих в'язнів, які залишилися живими, потім примусили голіруч прибирати людське місиво. "То було жахливе видовище", – пише Ганна Хавтур.

У Слов'янській "Просвіті" це вже третя книга спогадів земляків-учасників національного спротиву. Першу написав і видав з допомогою професора Слов'янського педуніверситету В. Горбачука старший стрілець куреня "Сірі вовки" Української Повстанської Армії Михайло Бугера, другу видав за сприяння ЗАТ "Нива" політв'язень Іван Луценко. І ось тепер на книжкову полицю Слов'янської "Просвіти" стали спогади української патріотки Ганни Хавтур.

Кожна з цих книг цікава і повчальна.

Василь ПОРТЯК,
учений секретар Національного
музею Тараса Шевченка

ОБЕРЕЖНО: КІЛЕРИ ВІД ЖУРНАЛІСТИКИ

КОБЗАРЕМ – ПО ПРЕЗИДЕНТОВІ?

Листопадових днів цього року в Києві, неподалік Майдану, відзначили 80-річчя з дня відкриття Літературно-меморіального будинку-музею Тараса Шевченка. Це стало нерядовою подією і для всіх працівників Національного музею Тараса Шевченка (будинок-музей є його філією), і для численних гостей – у ці дні тут побували письменники, художники, державні службовці, шевченкознавці, шанувальники творчости Кобзаря. Не обійшли увагою і журналісти. Найбільш "емоційно наснаженою" була публікація в газеті "Вєчєрніє вєсті" від 17 листопада ц. р. – "Кобзарь для Прєзідєнта", автор Алла Чердинцева.

Від певного часу так повелося, що коли в заголовку будь-якого матеріалу на шпальтах цієї газети згадується Президент, чогось схвального чи бодай співчутливого у самому тексті сподіватися годі. Як і цього разу. Прийом автора хвацький, у журналістиці давно перевірений – "уїсти" першою ж фразою: мовляв, на святкування ювілею Президент України Віктор Ющенко прибув "с опозданієм часов на пять". Кошмар? – Конєчно! Адже лише "на словах власті так благоговєют перед Кобзарьом". Та є в цьому начебто обурливому факті один нюанс: візит Президента було за протоколом призначено на 10 листопада, вечірньої пори, о 19 годині. Про це всі учасники свята знали заздалегідь. Так що ні шанованим і відомим гостям, ні музейникам не довелося нидіти в очікуванні "часов пять" – Президент прибув о дев'ятнадцятій з хвилинами. Сценарій заходу зберігся. Все можна перевірити. То як це, пані А.Чердинцева, називається? – мабуть, як у класика: "поздравляю, соврамши..."

Але – "ліха бєда начала"! Його – "начало" – треба розвивати. Мало вам "скандального спізнення"? То ось характер самого візиту: Віктор Андрійович поклав квіти "под мєстний бюстік Кобзаря" (це про скульптурний портрет роботи Галини Петрашевич), зробив запис у книзі почесних гостей і виголосив "подєтскі наівноє "понравілось"... Тут також, скажемо м'яко, не вся правда. Для Президента і гостей була проведена екскурсія, що тривала півтори години. Президент жваво цікавився і реставраційними роботами, й походженням експонатів, виставкою оригіналів Т. Шевченка, факсимільними виданнями... Врешті, список був би надто довгим. Кажу це без якогось захоплення, замилування найвищим державним службовцем – це нормально для будь-якої людини, до сфери зацікавлень якої входять мистецтво, археологія, музейна справа... І яка добре на цьому знається. Тому В. Ющенку й на гадку б не прийшло по-дилетантськи запитати про тканину на м'яких меблях: "зачєм аутєнтічниє матєріали замєнілі?" Бо тканина на музейних меблях не міняється на свій смак і розсуд якимсь дядьком Іваном чи Семеном, як можна б думати після прочитаної згаданої статті. Автор мало не в кожному абзаці охає і "разводіт рукамі" – "автєнтіку загубілі!" Що в експозиції особисті речі Т. Шевченка (ґравірувальне приладдя, ручка, пензлі, "Кобзарі" з дарчими написами, солдатська сорочка тощо), Сажинські краєвиди Києва, інші меморіальні й типологічні речі, про те, як оформлена сама експозиція – ні півслова. Рефреном – " мєбєль" і "обівка".

Тут, правда, виходить в статті якась нісенітниця. То мовить про шедеври меблевої промисловости XIX ст., "діванчік, на котором когда-то спал молодой Тарас", то – що "мєбєль і обівку, прєдмєти бита" і т. п. "кропотліво востановілі по сохранівшімся рісункам і архівним запісям", і що воно, восстановлєнноє, пережило "і Гітлєра", а тепер, бач...

Ну, як це можливо (і чи потрібно) "восстанавлівать прєдмєти бита" – самовар, мідний таз, глечик – хай собі ламає голову автор статті. А щодо меблів, то наявна в будинку-музеї колекція сформована після (!) 1950 року. Нараховує вона тридцять одиниць м'яких та сім – корпусних меблів. Всі вони, отже, "пережили Гітлера" поза стінами музею. У повоєнні роки тут не збереглося "діванчіков" не лише – свідків перебування в будинку Тараса Шевченка у 1846 році, а й пізніших часів. І всі музейники знають, що в таких випадках добираються для експонатури речі типологічні, що й було здійснено у вже повоєнний час. Збирали під орудою фахівців. Щось закупили в антикварному магазині, деякі меблі подаровано киянами, чимало передано з інших музеїв (з Музею російського мистецтва, Чернігівського історичного, Державного (тепер Національного) музею українського мистецтва та з колекції Національного музею Тараса Шевченка). Побували ці меблі в різних місцях, в різних умовах (бо ж були і пріснопам'ятний "великий жовтень" і розруха після нього), так що лагодилося й до вступу до фондів, і в музеї реставрувалися. Скажімо, в коморі музею на бульварі Т. Шевченка, 12 і досі зберігається тканина, що залишилася від попередньої реставрації. Одне слово, у зв'язку з наближенням ювілею будинку-музею реставраційною комісією було здійснено обстеження колекції меблів (акт від 15 червня 2008 року), в результаті чого зроблено висновки, що на всіх м'яких меблях, окрім набору в стилі рококо, авторська тканина не збереглася, та ж, якою покриті меблі, є тканиною XX століття. Зауважте при цьому, що меблі з набору в стилі рококо, де автентичне покриття вціліло, щойно готуються до серйозної реставраційної роботи, аби ту автентику вберегти. Щодо решти, корпусні меблі було вирішено очистити й обезпилити, а на м'яких поміняти тканину. Час невблаганний, пані Чердинцева. Даремно Ви лементуєте "Караул!" (під такою рубрикою стаття) і пишете, що, побачивши на вікнах білі синтетичні завіси, власник будинку часів перебування в ньому Т. Шевченка "Житніцкій, скоряє всєго, упал би в обморок". Даремні страхи. Попередні пора було міняти. І вони теж були синтетичні. А те, що нові – білі, легкі?... Та ж Іван Житницький був не просто "мєщанін", як Ви пишете, а хоч і дрібний, та чиновник. Чому в його будинку мали бути на вікнах конче убогі фіранки? Може, й крісла та дивани треба було зберегти хоч і не при авторській, але – в дірках – матерії? Для "пущєй" автентики?

Зрештою, всі ці страхи і "караули" вдавані і мають за мету одне – налякати читача тим, як музейники власноруч, на догоду Президентові, до його приїзду будували "потьомкінскую дєрєвню вмєсто музєя". Для цього мимоволі прислужиться як елементарне незнання предмета на зразок диванчиків, що на них спав молодий Тарас, чи вислів "садік, окружающій меморіал" (даруйте, це що – Мамаїв курган?) або – що будиночок на Козиному болоті "с відом на Днєпр" (без коментарів!), так і свідома чи несумлінно запозичена "деза". Наприклад інформація про Шевченківський "єдінствєнний сохранівшійся в Кієвє дом-музєй". Киянам відомо, що в Подільському районі, на Пріорці, збереглася хата, у якій Т. Шевченко мешкав у 1859 році, після чергового арешту, в час останнього приїзду в Україну. Там тепер також будинок-музей, це відокремлений відділ Національного музею Тараса Шевченка (адреса: вул. Вишгородська, 5). До речі, наступного року виповниться 20 років з часу його відкриття. І роботи з ремонту, облаштування території вже частково здійснені і будуть тривати, хоч невідомо, чи буде на цьому святі Президент. Як невідомо було, чи буде такий візит на провулку Т. Шевченка, коли були розпочаті всі роботи з підготовки до 80-річчя Літературно-меморіального будинку-музею. Це стало відомо буквально за кілька днів до ювілею. Так що "навєсті красоти" в інтер'єрі, "облагородіть садік" з "бюстіком", перекрити ґонтом частину покрівлі, відремонтувати ґанок, браму і т. ін. "спеціально к прієзду" неможливо було просто фізично. Музей, готуючись до ювілею одного зі своїх підрозділів, працював понад півроку. Що там появилось щось "к 10 ноября с. г.", А. Чердинцевій нібито шепнув хтось із співробітників, анонімно, під страхом звільнення (жах який!). Не знаю, може, й було. У кожному колективі знайдеться хоч один невдоволений всім і вся, і цілим світом, шептун. А може?... Он п. Олені Сьомці, "дірєктору мєморіала" (знову "меморіалу"! Та й завідувач вона, пані Олена) автор спокійно приписала якусь фразу "нє для прєсси". Нрави, однако!

Невідомо також, звідки інформація, з уяви автора статті, чи теж хтось інкоґніто "підкинув", що експозиція у "великому" музеї на бульварі Т. Шевченка "в прінціпє нє включаєт пєріод послє 1861 года. Кобзаря в Національном музеє похоронілі – і всьо, точка". Та побійтеся Бога, з Вашими "точками"! Приходьте до музею на бульварі, беріть своїх колеґ, знайомих – і завітайте до зали № 22. Вам проведуть екскурсію, покажуть найцікавіші видання Шевченкових творів від 1861 року до наших днів, твори іноземними мовами, видані в усіх куточках світу, помітні шевченкознавчі праці тощо. Зрозуміло, слід ознайомитися з усією експозицією, "о стєпєні увлєкатєльності котрой пусть судят самі чітатєлі". Це, даруйте, як? О "стєпєні увлєкатєльності" будь-чого може судити відвідувач, глядач, слухач, читач, зрештою, коли йдеться про щось прочитане, а не "чітатєль" газети від самої спонуки кореспондента.

"Даже большевікам нє удалось витравіть із украінцев память і любов к Кобзарю". Правда. Мусила влада адаптуватися до його слова, щоб ним, обскубаним, з контексту вилущеним і по-фарисейському трактованим, лупити по головах "буржуазних" націоналістів. На жаль, нині настав час інших "адаптацій". Замість духовного піднесення, як сказала генеральний директор Національного музею Тараса Шевченка п. Наталя Клименко, можна замакітрити читачеві голову крамом, цебто "обівкою і занавєсками", пострахати вихолощеністю, сурогатом і прочая, не побачивши виставку Шевченкових оригіналів, звезених аж з трьох музеїв Києва (Національного заповідника "Софія Київська", Національного художнього музею, Національного музею Тараса Шевченка), не звернувши увагу на оригінальні малюнки В. Кричевського, що відтворювали інтер'єри кімнат майбутньої експозиції 1928 року, не помітити оригіналів, переданих нещодавно музеєві із США дочкою першого директора Володимира Міяковського п. Оксаною Радиш. Навряд чи око А. Чердинцевої менш спостережливе, ніж кореспондентки "Газети по-кієвскі" (теж російськомовної, але не "адаптованої", тобто незаанґажованої) Єлизавети Киризій, яка в числі від 14 листопада цієї газети опублікувала стислу, об'єктивну розповідь про музей, ще й подала, як годиться в таких випадках, розклад роботи музею.

Усе це не вписується в схему "Вєчєрніх вєстєй": "Гітлєр і совєцкая власть нє сталі помєхой доміку... І вот на 80-лєтіє в Дом-музєй впєрвиє прієхал Прєзідєнт України Віктор Ющенко". Почерк!

Справді, широкі можливості відкрилися для "послєсовєтской власті" подібного "шевченкознавства". Одним можна писати пасквілі, брутально обзиваючи Поета, інші готові, задля уїдливого випаду проти державця, політика, нагорнути в одну купку стільки відвертої дезінформації, заламуючи руки над крахом "лічной історії чєловєка по імєні Тарас Грігорьєвич Шевченко". І те, й друге – упряж одного воза.

До слова. Відзначення ювілею не завершилося візитом Президента. Наступного дня в музеї гостювали члени творчих спілок, артисти, науковці, ще через день тут відбулася науково-практична конференція, присвячена 80-річчю музею. До речі, серед запрошених була колишній завідувач музею М. Гайдучок, яка після сорока років його існування своїми руками, разом з фахівцями, реставрувала інтер'єри, фасад. Її висока оцінка, дана проведеній музейниками роботі до ювілею, для колективу не менш дорога, ніж добре слово Віктора Ющенка, Івана Драча, Бориса Олійника. І дякували всі не "начальству з бульвара", а всьому колективу Національного музею Тараса Шевченка (130 співробітників), який доклав рук до немалої роботи. І всі за ці три дні мали змогу бути на святі. А що не водночас – то все ж треба мати на увазі, що на провулку Т. Шевченка не "меморіал", як пише А. Чердинцева, а невеличкий музейний будиночок. І він, як і 80 років тому, чекає на гостей. Працює щодня, окрім п'ятниці. Ціни – з найнижчих, мабуть, у Києві: 1,5 грн. для дітей, студентів і пенсіонерів, 3 грн. – для всіх інших. За екскурсію – відповідно 5 грн. і 10 грн. Завітайте! Краще все побачити на власні очі, ніж читати "ужастікі" про кілерів-музейників, які під високим покровительством полюють на дух Великого Кобзаря.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії “Центральне регіональне управління ВАТ “Банк “Фінанси і кредит”, ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп’ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ “Видавництво “Київська правда”
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна